

[Henning Philipsen.]

forstå, at vi vil have en forhandling, så bliver vi nødt til at sætte magt bagved. Så stopper vi, og så holder vi i 48 timer, eller hvor meget det nu kan være, indtil vi kan få arbejdsgiverne til en forhandling.

Ja men § 11 siger nu, at selv om man med hjemmel i gældende overenskomst fik en forhandling og herved opnåede overenskomstforbedringer, som man i øvrigt havde ret til med hjemmel i overenskomsten, så ville de være ugyldige. Alene derfor synes jeg, at der var grund til i hvert fald for mit vedkommende at sige nej til det, man her præsterer.

Så skal jeg sige til sidst, at det er, som jeg tidligere sagde, ikke hr. Voigts argumentation, der er min begrundelse for at stemme imod, men nok i lige så høj grad hr. Ninn-Hansens bemærkninger om, at her har man et instrument til at holde lov og orden på arbejdsmarkedet. Det må måske være mig tilladt at sige til hr. Ninn-Hansen, som slyngede spørgsmålet ud: Ønsker man, at staten skal fastsætte lønninger, så skal man bare sige til. Det var dog efter min mening vistnok en overflødig bemærkning, for hvad er augustforliget, henholdsvis overenskomstindgrebet i 1975, udtryk for, andet end at staten nu fastsætter lønningerne på det private arbejdsmarked? Vi har nu de statsdirigerede lønninger, som man kritiserer andre samfundssystemer for at ville indføre. Det er det, man i realiteten gør her.

Jeg skal med det, jeg har sagt her, ganske enkelt sige, at jeg agter at stemme imod dette lovforslag. Jeg gør det ikke mindst under indtryk af § 11, som betyder, at man simpelt hen giver mulighed for senere fuldstændig at knægte fagbevægelsens muligheder for overhovedet at kunne aktionere, også på lovligt grundlag. Alene af den grund agter jeg at stemme imod.

Bay (UP):

Jeg skal ikke forlænge debatten med mange minutter. Jeg skal straks erklære, at jeg stemmer imod det foreliggende lovforslag ud fra den betragtning, at vi kommer nærmere og nærmere til formynderstaten, hvor regeringsmedlemmer og folketing i større og større grad mener sig tilskyndet til, og oven i købet i stand til, at varetage frie borgeres interesser ved stadige indgreb i deres dispositioner. Det kan jeg

ikke medvirke til og må derfor uanset konsekvenserne stemme imod.

Jeg læser i dagspressen i dag, at en direktør for et mejeriselskab gerne ville have givet sine folk noget mere i løn, men at der blev protesteret fra en del landmænd over en sådan tankegang. Direktøren hævdede, at hans trofaste folk, som end ikke havde medvirket til ulovlige strejker, kun fik en løn på 26 kr. i timen, og den ville han gerne have forhøjet, men nu blev det forhindret.

De landmænd, der protesterede over denne udtalelse og sagde, at de ikke havde 26 kr. i timen, burde undersøge årsagen til, at de ikke har 26 kr. i timen. Den ligger nemlig i, at de er blevet moderne hoveriarbejdere for en lånekapital, der er gået ind i stedet for fortidens herremænd. Det var bedre, hvis de protesterede her. Det var også bedre, hvis regeringen for længst havde undersøgt den side af sagen, hvordan næsten alle i dette land på en eller anden facon må betale ågerrenter og kurstab. Det er kun få mennesker, der får gevinsten her. Det er de fleste, der må betale, og de, der ikke direkte har gæld, de må betale købmandens gæld, de må betale fabrikantens gæld osv. Det er årsagen til den misere, vi sidder i i dag.

Jeg står her med et dagsordensforslag i lommen. Det har direkte adresse til de tre socialistiske partier, der talte så vældig godt for arbejderne. Nu får vi jo se indholdet i denne solidaritet med arbejderne, når der skal stemmes om dette dagsordensforslag. For hvis de tre partier stemmer imod, så kan jeg ikke bortvise den mistanke, at de burde slutte sig sammen til ét parti med SFs navn og forbogstaver, men med anden betydning, nemlig Statsansatte Funktionærer. Jeres afstemning ved dette dagsordensforslag kommer til at fortælle, hvad I helst vil hedde: et arbejderparti eller det andet.

I dagsordensforslaget er der også en direkte adresse til hvert eneste af dette tings medlemmer. De kan være med til at genskabe respekten ude i befolkningen for folketingets anseelse. Det kan være med til at genskabe respekten for de mennesker, der lægger tunge byrder på befolkningen, men hermed går i spidsen. Der er også en direkte adresse til økonomiministeren, der en enkelt gang har bebrejdet mig, at jeg glemte at takke ham. Her bliver der en lejlighed til en dybtfølt tak, hvis økonomiministeren kan stemme for dette dagsordensforslag,